

nosti bez zřetele na určité konkrétní živnostenské oprávnění a že toto řízení nemá místa v případě stíhání živnostníka pro překročení živnostenského oprávnění, právně mylné.

Podle toho, co shora uvedeno, je tedy předmětem řízení a rozhodování podle § 36 odst. 2 živn. řádu rozsah určitého, konkrétního živnostenského oprávnění. Ale pak nelze shledati, že by zavedení tohoto řízení mohla brániti právní moc koncesního dekretu st-li vydaného bývalou zem. správou politickou v Brně, jak zato má stížnost, kdyžž existence tohoto pravoplatného dekretu je právě nutným předpokladem pro zavedení dotyčného řízení.

V daném sporu šlo o to, zda zednický mistr, přeloživ svou koncesi, nabytou podle předpisů platných na Slovensku, na území země Moravskoslezské, na němž platí zákon č. 193/1893 ř. z., může ji na tomto území provozovati v rozsahu stanoveném zákonem č. 193/1893 ř. z., či jen v rozsahu stanoveném zákonem č. 103/1925 Sb., v jakém ji může vykonávati na území Slovenska a Podkarpatské Rusi. Že o této otázce v průběhu trestního řízení zavedeného proti st-li okr. úřadem v Brně vzešla pochybnost, a že tudíž i po této stránce byl splněn předpoklad pro zavedení řízení podle § 36 odst. 2 živn. řádu, stížnost nepopírá a vzhledem k obsahu správních spisů by právem ani popírati nemohla. Vytýká toliko, že pochybnost nevzešla o rozsahu živnostenského oprávnění zednického mistra podle zákona č. 193/1893 ř. z.; než o rozsah tohoto živnostenského oprávnění v daném sporu nešlo; nýbrž, jak shora naznačeno, o rozsah podle zákona č. 155/1925 Sb. Je proto zmíněná okolnost pro otázku byly-li in concreto dány předpoklady pro řízení podle § 36 odst. 2 živn. řádu, nerozhodná. Jsou tudíž obě svrchu zmíněné formální námitky stížnosti bezdůvodné.

Naproti tomu musil soud dáti stížnosti za pravdu ve věci samé. Na sporu — jak již výše bylo řečeno — jest otázka rozsahu živnostenského oprávnění zednického mistra, nabytějšího koncese na Slovensku a přeloživšího svou živnost ze Slovenska na území, na kterém platí zákon č. 193/1893 ř. z. Touto otázkou zabýval se nss, a to právě ve věci dnešního st-le, již v nálezu z 28. listopadu 1933 č. 19.396/32 Boh. A 10.896/33, jehož se také stížnost dovolává. V tomto nálezu, opíraje se o předpis § 2 zákona č. 155/1925 Sb., vyslovil právní názor, že zednický mistr, který svoji živnost přeložil ze Slovenska na území, kde platí zákon o stavebních živnostech č. 193/1893 ř. z., jest oprávněn živnost tuto prováděti v rozsahu § 3 t o h o t o zákona. Na tomto právním názoru setrval soud i v dnešním případě a k jeho odůvodnění odkazuje podle § 30 jedn. řádu pro nss č. 191/1937 Sb. na důvody cit. nálezu. Založil-li tudíž žal. úřad své rozhodnutí na stanovisku opačném, vyložil si mylně zákon a bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zákona o nss č. 164/1937 Sb.

Č. 13. 069.

Školství: * Soukromé vyučování dítěte povinného návštěvou veřejné školy národní s českým jazykem vyučovacím odpovídá na Moravě vzhledem k ustanovení § 20 odst. 2 zákona č. 4/1906 z. z. mor.

jen tehdy zákonu, kryje-li se po stránce jazykové s jeho školou povinnou, t. j. veřejnou školou obecnou s českým jazykem vyučovacím.

(Nález z 18. listopadu 1937 č. 14.080/37.)

Prejudikatura: Boh. A 5044/25.

Věc: Albert F. ve Slezské Ostravě proti rozh. min. škol. a nár. osvěty v Praze z 28. května 1934 o zjištění národnosti dítěte.

Výrok: Stížnost se zamítá.

Důvody: Edeltrauda F., narozená 29. září 1922, nemanželská dcera Anděly F., navštěvovala až do konce škol. roku 1930/31 českou obecnou školu ve Lhotce. Po tomto školním roce byla vyučována soukromě, a to jazykem německým.

K žádosti místní škol. rady ve Lhotce, aby jmenovaná byla vyřeklamována pro českou školu ve Lhotce, rozhodla zem. škol. rada v Brně výměrem z 20. září 1933 v tom smyslu, že Edeltrauda F. je národnosti české a že česká škola je pro ni školou povinnou ve smyslu zákona č. 4/1906 z. z. mor. Při tom poznamenala, že se při vyřízení zmíněné žádosti místní škol. rady ve Lhotce omezuje na rozhodnutí o národnosti jmenované žačky, jelikož tato nenavštěvuje veřejné školy, nýbrž jest i ve školním roce 1933/34 vyučována doma německy.

Nař. rozhodnutím potvrdilo žal. min. výměr I. stolice z jeho důvodů, dodavši k vývodům rekursu, že rozhodnutí ve věci vydané (určení národnosti a české školy jako školy povinné pro shora jmenovanou žákyni) je předpokladem pro určení způsobu soukromého vyučování žákyně té a nelze proto shledati, že by rozhodnutí zem. škol. rady bylo v rozporu se zákonem, resp. dáno bylo jako formálně vadné.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí poručíkem nezl. Edeltraudy F. uvážil nss:

V prvé radě třeba se vypořádati s nejširší námitkou stížnosti, v níž se st-1 obrací proti právnímu názoru v nař. rozhodnutí vyslovenému, že určení národnosti a české školy jako školy povinné pro Edeltraudu F. je předpokladem pro určení způsobu jejího soukromého vyučování a že proto zem. škol. rada právem o otázce její národnosti a povinné školy rozhodovala, i když jmenované dítě přestalo veřejnou školu navštěvovati, podrobivši se vyučování soukromému. Nesprávnost tohoto právního názoru dovozuje stížnost z ustanovení § 204 posl. odstavce řádu škol. a vyučovacího, podle něhož prý způsob domácího vyučování nepodléhá žádnému obmezení, tedy ani v příčině stanovení řeči vyučovací, a nelze proto na ně aplikovati ustanovení § 20 odst. II. z. z. mor. č. 4/1906. V důsledku toho nebyl in concreto vůbec dán předpoklad pro výrok úřadu podle tohoto zákonného ustanovení. Názoru stížnosti nemohl nss přisvědčiti.

Dovolávajíc se posl. odst. § 204 řádu škol. a vyučovacího č. 159/1905 ř. z., přehlídí stížnost jeho souvislost s předposledním odstavcem tohoto paragrafu (srov. úvodní slůvko »jinak«), v němž se stanoví, že rodiče nebo jejich zástupci, kteří dávají své děti školou povinné vy-

učovati doma, jsou zavázáni pečovatí o to, aby se jim dostalo dostatečným způsobem alespoň vyučování předepsaného pro jejich povinnou školu (obecnou nebo měšťanskou). Není tedy způsob udílení domácího vyučování naprosto neomezený, jak zato má stížnost, nýbrž musí ve smyslu cit. odst. 2 § 204 řádu škol. a vyučovacího odpovídati při nejmenším vyučování předepsanému pro povinnou školu dětí soukromě vyučovaných. Zabýváje se výkladem posléz zmíněného ustanovení a jeho vztahem k § 20 odst. II. z. z. mor. č. 4/1906, dospěl nss v nálezu Boh. A 5044/25 k právnímu názoru, — na němž trvá i v daném případě a v příčině jehož odůvodnění odkazuje podle § 30 odst. 3 jedn. řádu pro nss č. 191/1937 Sb. na důvody tohoto nálezu, — že soukromé vyučování dítěte školou povinného odpovídá na Moravě vzhledem k ustanovení § 20 odst. II. zákona Perkova zákonu jen tehdy, kryje-li se s vyučováním, předepsaným pro jeho školu povinnou . . . . V důvodech pak uvedeno výslovně, že bylo účelem zákona č. 4/1906 zabezpečiti dětem určité národnosti jich obecněškolské vychování v duchu i jazyku jejich národnosti. Z toho plyne, že zásada vyslovená v § 20 odst. II. posléze cit. zákona dopadá zásadně i na vyučování soukromé, čili že i soukromé vyučování dětí školou povinných musí se na Moravě dítí v jazyku jejich národnosti. Ale pak žal. úřad právem vyslovil, že určení národnosti a české školy jako školy povinné pro Edeltraudu F. je předpokladem pro určení způsobu jejího soukromého vyučování, a právem o této otázce rozhodoval. — — — —

Č. 13.070.

Samospráva obecní: * Správní úřad, vydávaje prohlášení podle § 15 ex. řádu, nemůže prohlásiti exekuci za nepřipustnou z důvodu, že pohledávka obce, na kterou se za exekuci žádá, po jeho názoru není po právu.

(Nález z 19. listopadu 1937 č. 1750/35-3.)

V ě c: Živnostenská záložna v Rožnově pod Radhoštěm, zapsané společenstvo s r. o., proti rozh. zem. úřadu v Brně z 26. ledna 1935 o přípustnosti exekuce.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím vyslovil žal. úřad v pořadí instančním ve smyslu § 15 ex. řádu a §§ 5 a 6 min. nař. č. 153/1897 ř. z. v exekuční věci stěžující si záložny proti obci Horní Bečvě, vedené u okr. soudu ve Valašském Meziříčí k vydobytí její vykonatelné pohledávky 713.901 Kč zabavením a příkázáním k vybírání pohledávky 71.000 Kč, která prý přísluší obci Horní Bečvě proti Vítkovickému hornímu a hutnímu těžárstvu ve Vítkovicích z důvodů vrácení splátky, zaplacené poddlužníku na kupní cenu za lesní komplex v Horní Bečvě, že této pohledávky nemůže býti užito k uspokojení st-lky jako vymáhající věřitelky z toho důvodu, že věřitelka domáhá se zde neexistující pohledávky,